

Zbirka medijskih objava

Vlada Brčko Distrikta_kliping_dnevno,
za razdoblje 1. 11. 2020

Broj objava: 3

Internet: 2

Televizija: 1

Teme praćenja:

Vlada Brčko Distrikta: 0

Gradonačelnik: 0

Skupština Brčko: 0

Brčko: 3

Brčko:

Internet	Naslov	Lice grada u savjesti ratnih zločinaca		
Serijski br. 1	Medij; Doseg	Infobrcko.com; 1.158, Bosna i Hercegovina		
	Rubrika, Datum	Ostalo; 31. 10. 2020		
	Autor	Unknown		
	Teme	Brčko		

Internet	Naslov	Ilija Kalajdžić penzionisan, na čelu brčanskog Sindikata Igor Babić		
Serijski br. 2	Medij; Doseg	Infobrcko.com; 1.158, Bosna i Hercegovina		
	Rubrika, Datum	Ostalo; 31. 10. 2020		
	Autor	Unknown		
	Teme	Brčko		

Televizija	Naslov	Još jedan crni rekord u BiH: Više od 1.900 osoba zaraženo koronavirusom		
Serijski br. 3	Medij; Doseg	Radio televizija BN; , Bosna i Hercegovina	19:30	Trajanje: 2 min
	Rubrika, Datum	Dnevnik; 31. 10. 2020		
	Autor	Ž.G. Željana Govedarica		
	Teme	Brčko		

infobrcko.com

Lice grada u savjesti ratnih zločinaca

Piše: *Izet PERVIZ*

Dvadesetosam godina od stravičnih slika ubijenih civila na ulicama Bijeljine i skorpionskog zagrljaja Biljane Plavšić, tadašnje članice Predsjedništva Republike BiH, sa Željkom Ražnatovićem Arkanom, koji je već uveliko pustošio i pljačkao ovaj grad, ni jedan od direktnih izvršilaca zločina koji su prethodili zagrljaju niti iko iz struktura bijeljinske podružnice SDS-a, koji su vojnim pučem preuzeli vlast i pružili svekoliku podršku srpskim paravojnim jedinicama, nije posjednut na optuženičku klupu.

Protiv Željka Ražnatovića Haški tribunal potvrdio je optužnicu, ali su od sudske pravde bile brže Arkanove ubice. Biljana Plavšić priznala je u Haškom tribunalu da je učestvovala u pripremi etničkog čišćenja na širokom području, pa i onog u Bijeljini, te je osuđena na 11 godina. Zločini u Bijeljini uključeni su i u haške presude Mici Stanišiću, ministru unutrašnjih poslova RS-a, osuđenom na 22 godine, Momčilu Krajišniku, predsjedniku Skupštine RS-a, na 20 godina, Radovanu Karadžiću, predsjedniku RS-a, osuđenom na doživotnu kaznu, i Ratku Mladiću, komandantu VRS-a, nepravomoćno osuđenom na doživotni zatvor.

IŠČITAVANJE PRESUDA

U haškim presudama političkom vrhu RS-a nedvojbeno se ističe uloga bijeljinskog Kriznog štaba u planiranju etničkog čišćenja. Tako se u presudi Radovanu Karadžiću kaže: "Na čelu Kriznog štaba u Bijeljini bili su Milan Novaković i Ljubiša Savić (zvani Mauzer). Članovi Kriznog štaba bili su isključivo iz SDS-a ili istaknuti nještani lojalni toj stranci. Krizni štab preuzeo je ovlaštenja koja su ranije pripadala drugim opštinskim organima, kao i ulogu 'organa komandovanja odbranom i vojnim snagama', a pružao je i logističku podršku JNA koja je imala kasarnu u Bijeljini."

Ljubiša Savić Mauzer izrešetan je u julu 2000. godine u centru Bijeljine, a za njegovo ubistvo kriminalac Đorđe Ždrake pred Sudom BiH osuđen je na 20 godina. Prije rata je Mauzer bio socijalni radnik, a nakon rata predsjednica RS-a Biljana Plavšić imenuje ga za načelnika Uprave policije RS-a. Haški istražitelji bavili su se njime te je 1999. stavljen na njihovu A-listu, što znači da su protiv njega skupili određene dokaze. Kako navode mediji, Milan Novaković živi u Bijeljini i načelnik je tamošnjeg Centra za mentalno zdravlje.

Tačka 611. presude Karadžiću kaže: "Preuzimanje vlasti u Bijeljini počelo je 1. aprila 1992, a srpske snage koje su u tome učestvovala uključivale su arkanovce, jednu lokalnu jedinicu povezanu sa SRS-om kojom je komandovao Mirko Blagojević, Mauzerovu jedinicu, lokalni TO, policiju, JNA i lokalne bosanske Srbe." I Mirko Blagojević, advokat s titulom četničkog vojvode, čovjek s dva nadimka (Vojvoda i Bokser), dugogodišnji predsjednik Srpske radikalne stranke u Bijeljini, bio je predmet haških istražitelja koji su ga 2000. godine stavili na svoju listu.

U haškim presudama navedeno je da je između 1. i 4. aprila 1992. godine u Bijeljini ubijeno najmanje 45 bošnjačkih civila. Tačka 618. Karadžićeve presude navodi: "Prilikom preuzimanja vlasti u Bijeljini od strane bosanskih Srba pripadnici srpskih paravojnih formacija ubili su najmanje 48 civila i s gradskih ulica i iz kuća skupljeno je ukupno 48 leševa, među njima i leševi žena i djece, s tim da su 45 tih žrtava bili nesrbi, a ni jedna žrtva nije bila u uniformi." U daljem tekstu ove tačke Sudsko vijeće konstatira da je "većina mrtvih bila ustrijeljena u grudi, usta,

sljepoočnicu ili potiljak, neki i iz neposredne blizine".

Kao direktni izvršioци zločina na području općina Bijeljina i Ugljevik do sada su osuđena osmerica pripadnika VRS-a i dvojica logoraša. Ukupno im je izrečeno 96 godina i 8 mjeseci zatvora. Polovina ukupnih kazni odnosi se na slučaj iz juna 1992. godine, zbog kojeg su pred Višim sudom u Beogradu osuđeni: Dragan Jović na 20, Zoran Đurđević na 13 i Alen Ristić na 10 godina zatvora. U presudi piše da su u svojstvu pripadnika srpske dobrovoljačke jedinice 14. juna 1992. ušli u kuću R. A. skupa s Danilom Spasojevićem (osuđenim na 5 godina pred Okružnim sudom u Bijeljini, u čijoj presudi stoji da ih je on ustvari doveo). Uz prijatelje i psovke tražili su oružje i novac, a onda su natjerali kćerku i snahu R. A. da se skinu gole i četverica Srbijanaca su ih silovala pred ostalim članovima porodice. Kad su pošli, ubili su R. A. Otišli su do sljedeće kuće vodeći sa sobom dvije potpuno gole žene i vlasnici srpske nacionalnosti oteli novac, zlato i automobil. U taj automobil ugurali

su dvije gole ženske osobe i odvezli se do autobuske stanice u Bijeljini, gdje je Spasojević izašao iz vozila, a ovi su nastavili u pravcu **Brčkog**. Zaustavili su se u selu Ljeljenča, gdje su ponovo silovali dvije žene, a onda ih potpuno gole izbacili iz vozila i ostavili pored ceste. Optužbe za učešće u ovom zločinu pred Višim sudom u Beogradu oslobođen je Miodrag Živković.

Rado Mihajlović osuđen je na 8 godina pred Okružnim sudom u Bijeljini. U presudi se navodi kako je kao pripadnik VRS-a 27. septembra 1992. oko dva sata iza ponoći u Kasarni "Vojvode Stepe Stepanovića" u Bijeljini prišao krevetu u kojem je spavao logoraš Enes Tabaković iz Gnojnice u općini Lukavac, te s rastojanja od pola metra ispalio u njega cijeli okvir metaka iz automatske puške. Tabaković je odmah podlegao. Inače, Tabaković je bio pripadnik ARBiH i ranjen je u borbama u selu Smoluća, gdje je zarobljen. Istragu je prvo vodio Vojni sud u Bijeljini, ali je rješenjem od 5. januara 1993. odustao od daljnje istrage. Presuda je postala pravosnažna 30. septembra 2003.

Inače, u tački 639. presude Karadžiću Sudsko vijeće Haškog tribunala konstatira da "pred Vojnim sudom u Bijeljini nikada nije vođen ni jedan postupak za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva". Ipak, pred Osnovnim sudom u Bijeljini 1994. osuđen je Zoran Pantić na 12 godina i 10 mjeseci zatvora iako mu nije suđeno za ratni zločin. Oglašen je krivim jer je polovinom oktobra 1993. godine s više osoba obećao šestočlanoj porodici Isić iz sela Gornji Rankovići u okolini Teslića, koja se nalazila u Hotelu "Krin", da će ih za određenu sumu novca prebaciti u Srbiju. U putu su se dogovorili da ih ubiju i oduzmu im preostali novac i dragocjenosti. Odvezli su ih u Međaše. Jedan je od njih iz automatske puške pucao i ubio dvije žene i jedno dijete, a onda je pušku dao Pantiću, koji je ubio muškarca, ženu i dijete. Ubijeni su Delva Isić (43 godine), njen sin Mirsad Isić (18), snaha Nermína Isić (16), snaha Belkisa Isić (23) i njeno dvoje djece, Kemal Isić (4) i Kemala Isić (2 godine). Tijela su bacili u Drinu, a novac i dragocjenosti su podijelili. Godinu nakon izricanja kazne, Zoran Pantić je pobjegao. Dvadesetčetiri godine poslije uhvaćen je u Švicarskoj i 21. oktobra 2019. izručen je Bosni i Hercegovini.

Za zločine u Ugjleviku osuđen je Velimir Popović. Njemu je pred Okružnim sudom u Bijeljini određena kazna od 5 godina jer je, kako stoji u presudi, od maja do juna 1992. kao pripadnik Vojne policije Istočnobosanskog korpusa VRS-a ulazio u barake u Starom Ugjleviku i u osnovnu školu u Novom Ugjleviku i tukao zatočene civile hrvatske i bošnjačke nacionalnosti, rukama i nogama, gumenim i električnim palicama, letvama, kundacima, gasio im cigarete po tijelu, ubadao i parao nožem, skalpelom urezivao krstove na čelo i druge dijelove tijela, tjerao ih da jedni drugima rade felacio i mokre u usta i ližu mu čizme. S njim su bili optuženi Ostoja Minić i Oliver Rodić, ali su oslobođeni. Presuda je pravosnažna od 9. oktobra 2014. godine.

Na optuženičku klupu nikada nije sjeo Vojislav Đurković zvani Vojkan, kojim su se haški istražitelji bavili dva puta u decembru 1999. i u maju 2002, te je stavljen na A-listu. Fond za humanitarno pravo iz Beograda identificirao ga je kao izvršioca etničkog čišćenja koji je od protjeranih Bošnjaka uzimao novac i dijelio ga s Arkanom. U publikaciji Fonda "Pod lupom" piše: "Protjerivanja su počela kada je Vojislav Đurković, odlukom vlasti s Pala, postavljen na mjesto predsjednika Komisije za razmjenu civila i ratnih zarobljenika za regiju Semberije." Na haškoj A-listi, pod sumnjom da su izvršili ratne zločine na području Bijeljine i Ugjlevika, nalaze se i Goran Čolić, Radenko Stanišić i Neven Šobot, a kao mogući počinitelj, na B-listi navodi se i Milenko Đokić.

LOGOR "BATKOVIĆ"

Za zločine u zloglasnom logoru "Batković", kroz koji je, kako se to navodi u presudi Radovanu Karadžiću, od juna 1992. do kraja 1995. prošlo između 2.000 i 3.000 nesrba iz raznih krajeva Bosne i koji je bio u nadležnosti vojske VRS-a, više je osuđeno logoraša nego logorskih stražara. Od stražara je jedino osuđen Gligor Begović, kojem je pred Sudom BiH određena kazna od 10 godina. U presudi piše kako je kao pripadnik VRS-a surovo premlaćivao zatočene civile bošnjačke nacionalnosti: Ejuba Smajića pretukao je najmanje 15 puta, a u augustu 1992. razbio mu lobanju; u julu 1992. danima je tukao starca Zulfu Hadžiomerovića, a jedne noći mlatio ga je dva sata i Zulfo je preminuo; isto je bilo i s Feridom Zečevićem i Huseinom Čurtovićem, i oni su preminuli nakon što ih je Begović s drugim pripadnicima VRS-a danima tukao; premlatio je i E. I., a u julu 1992. naredio je zatočeniku Džemi zvanom Špajz da sjekiricom po leđima udara Mirsada Buljugića; premlatio je i Dževada Durakovića i Husejina Halilovića i Hasiba Džananovića i Sabriju Mehmedovića i mnoge druge, a neke je zarobljenike tjerao da stavljaju jedni drugima polne organe u usta i gurao im puščanu cijev u analni otvor. Presuda je postala pravosnažna 28. aprila 2016, s tim da mu je kazna smanjena s 13 na 10 godina.

Džemal Zahirović zvani Špajzer, koji se pominje u Begovićevoj presudi, osuđen je na smrt pred Okružnim vojnim sudom u Zenici, ali je Vrhovni sud FBiH 24. jula 1997. poništio tu kaznu, te ga kaznio s 8 godina zatvora. On se, kako stoji u presudi, kao zatočenik u koncentracionom logoru "Batković" stavio na raspolaganje agresorskim vlastima, tukao je zatočenike i otimao im novac i dragocjenosti te je jedan dio predavao upravniku logora, a drugi uzimao za sebe. Isto tako, za račun upravnika logora, po selima oko Bijeljine pljačkao je tehničku robu, zlato, stoku, ljetinu... i sve je to kamionima i traktorima dovoženo u "Batković".

I Fikret Smajlović zvani Piklić stavio se na raspolaganje agresorskim snagama i učestvovao u premlaćivanju zatočenika. Pred Kantonalnim sudom u Tuzli osuđen je na 4 godine i 10 mjeseci. Posebno se isticao u premlaćivanju desetak civila koje su stražari nazivali "specijalcima" te ih svakodnevno tukli. Presuda je potvrđena 16. marta 2006.

Uprkos presudama Begoviću, Zahiroviću i Smajloviću, rukovodstvo logora "Batković" oslobođeno je optužbe. Okružni sud u Bijeljini oslobodio je Đoku Pajića, upravnika logora od 11. januara 1993. do 6. juna 1994, Petra Dmitrovića, upravnika od 4. septembra 1992. do 11. januara 1993. godine, Đorđa Krstića, zamjenika upravnika, i Ljubomira Mišića, komandira čuvara. Suđenje je trajalo šest i po godina. Prvostepena presuda od 29. novembra 2018. postala je pravosnažna jer Okružno tužilaštvo iz Bijeljine nije podnijelo žalbu.

Kao mogući počinioci ratnih zločina u logoru "Batković", na haškoj A-listi nalaze se Radovan Lazarević zvani Major, Milenko Lujčić, Veselin Nikolić i Velibor Stojanović zvani Veljo i pokojni Zoran Zarić, a na proširenom spisku, na listi-C, i Momčilo Despot i Mladen Tukodi zvani Mlado. Većinu njih, kao surove batinaše iz Batkovića, pominjali su i svjedoci na suđenju Gligoru Begoviću ili Đoki Pajiću i drugima, ali ni protiv jednog od njih nije podignuta optužnica.

Trenutno je za zločine nad zatočenicima logora "Batković" optužen Grozdan Savić. Optužnica ga tereti da je kao pripadnik VRS-a tukao zatočenike koji su od aprila do novembra 1992. dovođeni na prinudni rad u Koraj i Mrtvicu u Lopare. U decembru 2015. izručen je iz Rumunije. Uprkos tome što je pred Okružni sud u Bijeljini doveden kao bjegunac, dozvoljeno mu je da se brani sa slobode. On se jednostavno nije pojavio na početku suđenja zakazanog za 9. mart 2016. godine i za njim je raspisana međunarodna potjernica.

OPTUŽENI I OSLOBODENI

Za zločine na području Bijeljine trenutno se vodi jedan sudski postupak. Na optuženičkoj klupi Suda BiH sjede: Zoran Bogdanović, Milan Đokić, Ljubiša Ikić, Branislav Trišić, Zoran Tanasić, Žarko Milanović, Mladen Krajišnik, Savo Mršić, Milivoje Čobić i Milan Marković. U optužnici se navodi da su u periodu od aprila 1992. do kraja septembra 1994. godine u okviru široko rasprostranjenog i sistematičnog napada dijelova JNA, vojnih, paravojnih i policijskih snaga Srpske Republike BiH, a kasnije MUP-a RS, usmjerenog protiv civilnog nesrpskog stanovništva, kao pripadnici MUP-a RS, CJB Bijeljina – Stanično odjeljenje milicije Janja, i to Zoran Tanasić i Mladen Krajišnik kao pripadnici aktivnog, a ostali kao pripadnici rezervnog sastava, vršili progon civilnog stanovništva Janje. Suđenje je počelo 19. maja 2016. i nalazi se u fazi izvođenja svjedoka odbrane. Na optužnici s njima bio je i Vlado Stjepanović, ali je on u međuvremenu preminuo.

Za zločine u Bijeljini vođen je još i postupak protiv Dragana Čobića, koji je pred Okružnim sudom u Bijeljini oslobođen optužbe da je kao pripadnik Interventnog voda stanice policije Bijeljina 11. septembra 1992. godine, s još četiri osobe, pod izgovorom da pođu s njim na informativni razgovor u stanicu milicije odveo dva civila bošnjačke nacionalnosti – Mustafu Salkovića i Faruka Bilalića – na nepoznato mjesto i ubio ih. Presuda je postala pravosnažna 20. decembra 2016. godine.

Početkom septembra 2020. pripadnici SIPA-e su u Ugljeviku uhapsili Ratka Đurkovića. Tužilaštvo BiH saopćilo je da su Đurković i Radomir Nedić osumnjičeni da za vrijeme širokog i sistematičnog napada na civilno stanovništvo bošnjačke nacionalnosti, kao zapovjednici VRS-a koji su imali efektivnu kontrolu nad svojim jedinicama, nisu poduzeli mjere da spriječe ubistva civila i zarobljenih vojnika, niti su poduzeli aktivnosti kako bi se počinioci kaznili za zločin u Tursunovom Brdu kod Teočaka u julu 1992. Prilikom napada pripadnici jedinica kojima su zapovijedali ubili su četiri civila i dva zarobljena vojnika ARBiH, naveli su iz Tužilaštva BiH. Radomir Nedić je bio komandant Prve majevičke brigade VRS-a, a major VRS-a Ratko Đurković bio je komandant Prvog bataljona te brigade.

<https://stav.ba>

infobrcko.com

Ilija Kalajdžić penzionisan, na čelu brčanskog Sindikata Igor Babić

Zahvaljujući se na dugodišnjoj uspješnoj saradnji članovima predsjedništva, Kalajdžić je među značajnije rezultate Sindikata naveo ulogu koju je ova organizacija imala kod provođenja privatizacije u Distriktu, pod patronatom supervizora. „U ovom procesu Sindikat je odigrao značajnu ulogu, kako unatoč u bescijenje prodatih fabrika, do tada u društveno-državnom vlasništvu, radnici zaposleni u njima, koji su ostali bez posla, velika većina njih je koliko-toliko finansijski obeštećena“, akcentirao je Kalajdžić.

Sindikat se izborio i za plaćanje minulog rada, naknade za plaćeno porodijsko bolovanje, odnosno novčanu naknadu, bez obzira je li majka zaposlena ili ne, kao i produženje porodijskog bolovanja sa 12 na 18 mjeseci.

Onim čim nisam zadovoljan je u zadnje vrijeme nedovoljno transparentno i po hitnom postupku donošenje zakona posebno iz radno-pravne oblasti, ali i činjenicom da suštinski nije zaživjelo Ekonomsko-socijalno vijeće, te da javna uprava u Distriktu nije reorganizovana na način da je formirano zasebno odjeljenje koje će voditi računa o radu i radnim odnosima u Distriktu, gdje će presudnu ulogu imati Ekonomsko –socijalno vijeće, a ne isključivo politika i političari“, istakao je Ilija Kalajdžić.

Sad već bivši sekretar Sindikata Distrikta, na kraju je uputio i poruku vladajućima u Distriktu, da moraju istinski povesti više računa o pravima i poziciji radnika. „Svima bi trebalo da je jasno da nema razvoja privrede i ekonomije bez dobro plaćenih i zadovoljnih radnika. Ako se nešto hitno ne učini na ovom planu, stručni radnici, ali i mladi ljudi nastaviće da odlaze iz Distrikta, što u svakom slučaju nije dobro“, zaključio je Ilija Kalajdžić.

Uz zahvalnost na dosadašnjem angažovanju i radu Iliji Kalajdžiću, te na datoj podršci i povjerenju, u narednih šest mjeseci gdje će raditi volonterski, kao vršioc dužnosti sekretara Sindikata **Brčko** distrikta, izabrani Igor Babić, koji dolazi iz prosvjete, kao prioritetan zadatak organizacije vidi jačanje rada i uticaja Sindikata, kroz Ekonomsko –socijalno vijeće, ali i rad na

reformi javne uprave u Distriktu. ,,

Ključno je da vlada svati da treba biti formirano zasebno odjeljenje, pri izvršnoj vlasti, koje će se i prioriteto baviti pravima radnika iz oblasti rada i zapošljavanja“, istakao je Babić.

Omasovljenje članstva, prema Babiću je, takođe jedan od ciljeva na kojima treba intenzivnije raditi u Distriktu. Radnici na području Distrikta, naročito oni zaposleni u privatnom sektoru, morali bi, zajedno s nama, da ojačaju rad Sindikata, prvo kroz masovnost članstva, jer tako dobijamo na snazi, a ujedno i na važnosti, što je preduslov uvažavanja naših zahtjeva kad je riječ i o vlastima, ali i poslodavcima“, zaključio je novi sekretar Sindikata **Brčko** distrikta, Igor Babić.

<https://radiobrcko.ba/>

Još jedan crni rekord u BiH: Više od 1.900 osoba zaraženo koronavirusom

